

saavidt nu den ærede Minister vil begrunde sit „tilbeels“ paa, at Finantsministeren ikke kunde beholde disse Penge uden en Lov fra Rigsraadets Side, saa troer jeg, at dette „tilbeels“ ikke er paa sit rette Sted; thi her er slet ikke Spørgsmaalet, om Finantsministeren har faaet en saadan Bemyndigelse til at modtage disse Penge, men her er Tale om, hvorvidt der fra Kongeriget Danmarks Rigsdags Side skal gives Samtykke til, at disse Penge maae blive i Fællesskassen under disse Betingelser, og derfor troer jeg, indtil jeg hører nærmere Beviis for det Modsatte, at vi alene ere, ikke blot til deels berettigede, men fuldkommen eneberrigtigede i denne Henseende — man forudsætter naturligtviis altid med Kongens Billigelse.

Efter at have hørt den ærede Indenrigsminister sige, hvorfor vi kun til deels kunne forhandle eller beslutte om Sagen, lyttede jeg efter Grunden dertil, men jeg fik Intet at vide; jeg ventede, at han skulde antyde Marsagen dertil, men jeg fik ikke Andet at vide, end at man i saa Henseende maatte lade sig nøie med „en halvkvædet Bise,“ og „at man maatte lade sig lede af sine patriotiske Følelser“; men dette bidrog virkelig ikke til at oplyse mig i mindste Maade. Man kvæder Et idag og et Andet imorgen, saa at halvkvædte Biser ikke forklare Noget, og hvad „de patriotiske Følelser“ angaaer, da faaer man, naar man appellerer til dem, forskjelligt Svar til forskjellige Tider, endog saa fra Regjeringens Side. Dersom man, s. Ex. i 1848—49 havde appelleret til Regjeringens patriotiske Følelse, saa vilde Appellen være bleven besvaret i en ganske anden Retning end nu, saa at „de patriotiske Følelser“ er noget saa Usikkert, at man ikke i dem har Noget at holde sig fast til, og ialtsald ere de ikke stiftede til i et Forhold som det her omhandlede at give Forklaringer, naar der maatte være Tvivl. Den ærede Indenrigsminister yttrede i sit første Foredrag, at

hvad her var foreslaaet, i Grunden ikke var nødvendigt, fordi der i saa Henseende var en lovhjemlet Tilstand, og da den ærede Minister erfarede, at forskjellige Medlemmer ikke havde forstaaet ham ret — og jeg maa her gjøre den almindelige Bemærkning, at naar den ærede Minister taler her i Thinget, er han ikke altid nøie opmærksom paa at gjøre sig fuldkommen forstaaelig for Alle, idet han taler meget dunkelt og i halvkvædte Biser — saa hørte jeg ham i sit sidste Foredrag oplyse, at han ikke havde tænkt paa nogen Lov, da han sagde, at der var en lovbestemt Tilstand, men at han havde tænkt paa den hele overleverede Retsstilstand. Med Hensyn dertil maa jeg bemærke, at jeg altid har troet, at naar der er Spørgsmaal om Særligt og Fælles, kan der ikke være Tale om en „overleveret“ Retsstilstand, og navnlig ikke før 2den October 1855, ligesom jeg ogsaa troer, at den 2. Octb. 1855 i Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om, hvad der er særligt og hvad der er fælles, har affaaeret enhver tidligere Retsstilstand, saa at der i denne Henseende ikke kan være Tale om nogen Retsstilstand for den Tid som berettiget; at der kan være Tale om en overleveret faktisk Tilstand, er noget ganske Andet. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være meget besynderligt, om den ærede Minister forelagde et Lovforslag, hvori han udbad sig Bemyndigelse til at maatte gjøre, hvad han allerede har Lov til, hvad enten vi sige ja eller nei. Hvorfor forlange vort Samtykke, hvorfor forlange en Lov for Noget, hvortil han allerede har Lov? At gjøre dette forekommer mig ikke at stemme med den ærede Ministers iøvrigt saa klare Blik for Formerne, som han holder saameget paa; thi det er ingen god Form at forelægge et Lovudkast, der skal give ham Tilladelse til at gjøre Noget, hvortil han allerede har Lov, og som han vil vedblive at have Lov til, hvad enten vi antage eller forkaste Loven.